

ΑΡΘΡΟ ΠΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

Επικοινωνία:

Γραφείο Επικοινωνίας
Τομέας Προώθησης και Προβολής, Πανεπιστήμιο Κύπρου
Τηλ. 22894304
ηλ. διεύθυνση: prinfo@ucy.ac.cy,
ιστοσελίδα: www.ucy.ac.cy/pr

Η νοοτροπία μας είναι αυτή που κάνει την αποδοχή του αυτονόητου επαναστατική

** του Δημήτρη Πορτίδη*

Ο σύγχρονος κόσμος απαιτεί αλλαγές, αλλαγές στο τρόπο λειτουργίας του κράτους και των θεσμών του, αλλαγές και στην κοινωνία εν γένει. Όσο νωρίτερα συνειδητοποιήσουν οι πολίτες, οι επαγγελματικές οργανώσεις, οι νομοθέτες, τα πολιτικά κόμματα και οι κυβερνώντες αυτό το αυτονόητο πράγμα τόσο ευκολότερο θα είναι για την Κυπριακή κοινωνία να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις της σύγχρονης εποχής. Όσο καθυστερούμε τόσο θα διογκώνεται το τίμημα.

Λογικά μιλώντας, κάποιος θα έλεγε ότι ένα αυτονόητο πράγμα γίνεται άμεσα αποδεκτό χωρίς συζήτηση, όντας αυτονόητο, αλλά φαίνεται ότι στην Κύπρο η αποδοχή του αυτονόητου συνιστά επαναστατικό βήμα. Μέσα στα πολλά παράδοξα που χαρακτηρίζουν την κοινωνία μας το συναντάμε και αυτό. Δεν είναι όμως τυχαίο. Οφείλεται στον τρόπο που έχει δομηθεί η κοινωνία στη σύγχρονη ιστορία της και στο τρόπο με τον οποίο διεκδικούνται τα διάφορα συμφέροντα εντός αυτής της δομής. Δεν είναι λίγα τα παραδείγματα που επιρρώνουν αυτές τις θέσεις που όντως εκφράζονται εδώ με αρκετή δόση γενικότητας. Θα επικεντρωθώ σε ένα παράδειγμα για να διασαφήσω το γενικό.

Μόλις πρόσφατα, στις 28 Ιουλίου, το Υπουργείο Υγείας και το Πανεπιστήμιο Κύπρου κατέληξαν σε μια συμβιβαστική συμφωνία που αφορά τη λειτουργική δομή των κλινικών των δημόσιων νοσηλευτηρίων και σε μια διαδικασία που θα ακολουθηθεί ώστε να μετατραπούν σε Πανεπιστημιακά Νοσοκομεία. Είναι μια συμφωνία που θα επιτρέπει την παράλληλη άσκηση των καθηκόντων τόσο των Νοσοκομειακών όσο και των Πανεπιστημιακών γιατρών

εντός των δημόσιων νοσηλευτηρίων. Αυτή η συμφωνία έχει καθυστερήσει τουλάχιστον 3 χρόνια, διότι η Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Κύπρου δέχτηκε τους πρώτους

φοιτητές της πριν τρία χρόνια. Εκείνοι οι φοιτητές τώρα ξεκίνησαν το τέταρτο έτος σπουδών τους, το οποίο συνεπάγεται (σύμφωνα με το πρόγραμμα σπουδών της Ιατρικής σχολής) ότι όφειλαν από τον περασμένο Σεπτέμβριο να ξεκινήσουν την κλινική εκπαίδευσή τους.

Αντί να γίνει αυτό η Πολιτεία προσπαθεί να επιλύσει διάφορα προβλήματα ώστε να εξευρεθεί ένα πλαίσιο το οποίο να επιτρέψει να αρχίσει η κλινική εκπαίδευση των φοιτητών έστω και καθυστερημένα. Όλα αυτά τα χρόνια προβάλλονταν διάφορες αιτίες και δικαιολογίες ως δημιουργίες αυτής την καθυστέρησης. Όλες όμως είχαν την ίδια πηγή: νοοτροπίες και αντιλήψεις που οδηγούν με νομοτέλεια σε αντιστάσεις στις αλλαγές ή στην απουσία βούλησης για αλλαγές.

Ακόμα και τώρα, την τελευταία στιγμή, οι αντιστάσεις συνεχίζονται και φαίνεται να έχουν το χρωματισμό μονοδιάστατα ερμηνευμένων επαγγελματικών συμφερόντων, που με λίγη ανάλυση διαφαίνεται η σύνδεσή τους με στενά προσωπικά συμφέροντα. Πολλοί είναι αυτοί που αντιλαμβάνονται ότι το κόστος αυτής της καθυστέρησης είναι σαφώς μεγαλύτερο από τα οφέλη της παραμονής στο υφιστάμενο σύστημα. Λίγοι είναι αυτοί που έχουν την διάθεση και το σθένος να πράξουν κάτι γι' αυτό.

Το άμεσο κόστος, βεβαίως, είναι ότι οι φοιτητές της Ιατρικής Σχολής δεν θα ολοκληρώσουν το πρόγραμμα σπουδών τους και επομένως δεν θα πάρουν το πτυχίο τους. Υπάρχει όμως και το έμμεσο –αλλά καθόλου αδιαφανές– κόστος. Το Πανεπιστήμιο Κύπρου σε συνεργασία με την πολιτεία πήρε την απόφαση να ιδρύσει Ιατρική σχολή. Όλοι αντιλαμβάνονταν την οικονομική πτυχή αυτής της απόφασης καθώς και αρκετές από τις κοινωνικές προεκτάσεις της. Μια από αυτές ήταν και η μετατροπή κάποιων δημόσιων νοσηλευτηρίων σε Πανεπιστημιακά Νοσοκομεία. Χωρίς αυτή τη συνθήκη η Ιατρική Σχολή δεν μπορεί να λειτουργήσει παρά μόνο διακοσμητικά (και βεβαίως τα δημόσια νοσηλευτήρια δεν μπορούν να βελτιωθούν παρά μόνο εικονικά). Επομένως το κόστος ίδρυσης, στελέχωσης και λειτουργίας της Ιατρικής Σχολής, το οποίο βεβαίως επωμίζεται ο φορολογούμενος πολίτης, καθίσταται ένα τίμημα το οποίο θα καταβάλλει το Κυπριακό κράτος κάθε χρόνο για να διακοσμή το περιβάλλον μας, κάτι ανάλογο με τα Χριστουγεννιάτικα φώτα που διακοσμούν τους δρόμους των πόλεων μας χωρίς ουδεμία λειτουργική χρήση. Είναι αυτό που επιθυμούμε;

Δεν νομίζω! Όλοι μας, ακόμα και αυτοί που αντιστέκονται έντονα στις αλλαγές, τουλάχιστον στις νηφάλιες στιγμές τους (όταν δεν απαλείφουν από το νου τους ότι η καθυστέρηση αυξάνει το κοινωνικό τίμημα), επιθυμούν από το κράτος να επενδύει τον πλούτο της χώρας ορθολογικά, δηλαδή η οποιαδήποτε επένδυση να αποφέρει ένα επαρκές όφελος για να την δικαιολογεί. Αυτό σκεφτόμαστε όλοι όταν η επένδυση αφορά άλλους. Δυστυχώς, οι νοοτροπίες και οι αντιλήψεις μας μάς κάνουν να ξεχνούμε αυτό το –επίσης– αυτονόητο όταν οι αλλαγές αφορούν εμάς τους ίδιους.

Ωστόσο, οι αλλαγές που απαιτούν οι συνθήκες της σύγχρονης εποχής είναι αλλαγές κοινωνικής φύσης (δηλαδή, η ωφελιμότητα αυτών των αλλαγών ζυγίζεται με γνώμονα το σύνολο των πολιτών) και δεν μπορούν να αφορούν μόνο τους υπόλοιπους και όχι εμάς τους ίδιους. Τόσο το κράτος όσο και οι επαγγελματίες που θέλουν να υπηρετούν το κοινό όφελος, *χρωστάνε* αυτές τις αλλαγές στον πολίτη.